

**Atenció!
En Vranek
sembla del
tot inofensiu!**

de
Christine Nöstlinger
(de fet, de Lele Binder)

Il·lustracions de
Monse Fransoy
(de fet, també de Lele Binder)

Traducció
Anna Tortajada

**bam
bú**
EDITORIAL

Observació prèvia necessària

D'entrada, mai no va ser la nostra intenció posar tot això per escrit, perquè ens vam ben creure que en Prihoda, que treballa de reporter al diari, publicaria aquesta història en una sèrie d'articles.

Si més no, això és el que ens va prometre.

Vam repassar el diari, dia rere dia. Des de la portada, des de la situació al món, passant per un procés judicial per assassinat i les receptes de cuina, fins al darrer detall de la lliga local de futbol. Mai no hi vam trobar ni una sola frase sobre nosaltres.

Vam trucar a en Prihoda per telèfon, però va indicar que ens diguessin que l'havien traslladat a Linz; cosa que era una mentida fastigosa, perquè l'endemà el vam veure, i ell també ens va veure i es va afanyar a allunyar-se de nosaltres, cames ajudeu-me.

El meu pare diu que no hauria d'estar enfadada amb en Prihoda, perquè al cap i a la fi, ell només és un col·laborador del diari i no pot escriure el que vol, sinó el que el director li encarrega. D'aquí que ahir, a la reunió del club del traster, decidísim escriure la història nosaltres mateixos.

No perquè ens agradi escriure o perquè volguéssim presumir dels nostres mèrits, sinó com un avís urgent a tots els nens i nenes del món!

I com que la història va començar a casa meva i també hi ha acabat, els meus col·legues del club van decidir, amb dues terceres parts dels vots, que jo m'havia d'encarregar d'aquesta tasca.

No et pots oposar a una majoria de dos terços.

Així doncs, començo

Em dic Leonore Helene Binder. La mare em diu Lene. El pare em diu Leo, perquè en el seu moment ell s'hauria estimat més tenir un noi en lloc meu. Però a hores d'ara ja ha hagut de reconèixer que jo, pel cap baix, li faig tant el pes com un Leo qualsevol.

Com que la mare em diu Lene i el pare Leo, els nens i nenes em diuen Lele. Tret d'en Hansi Krenn, que és l'únic que em té una gran admiració i per això em diu Leonore. Ho fa allargant molt la segona «o». Leonooore!

Les criatures de les quals tracta aquesta història pertanyen totes al nostre club del traster.

A continuació, escric la llista de membres del nostre club.

* LUISTAT DE MEMBRES DEL CLUB *

Joschi Biminger : 1r President
Edi Meier : 2n President
Jonni Huber : 1r Secretari
Hansi Krenn : 2n Secretari
Wolfgang Reisl : Tresorer i propietari
del traster. De fet, fill del
propietari del traster.

Lele Binder : Membre sense funcions
Irene Matouschek : Membre sense
funcions
Jacky Huber : Membre sense funcions

* Membres convidats

Friedrich Günselbauer : Quan els
seus pares estan barallats - cosa
que passa sovint -, i ell viu amb
la seva àvia.

Takis i Christos Patakos : Al final de
la història van passar a ser membres
de ple dret.

Heidi Benedikt : Tant de bo mai no
arribi a ser membre de ple dret,
perquè no la suporto!

Els càrrecs que apareixen al costat dels noms no són del tot veritat. Aleshores no sabíem com anava això de fundar un club, així que l'Edi Meier va dur la llista del club de jubilats del casal del seu avi. Ens vam copiar els càrrecs del club de jubilats.

Tots vivim al mateix bloc de cases. Celebrem les reunions al traster dels Reisl, que és a l'edifici on jo visc.

Tenim entre deu i dotze anys. Excepte en Jacky Huber, que només en té set. Però de fet, ell només hi és com a germà d'un dels membres i per anar a buscar refrescs de cola i dur missatges, i en aquesta història només hi va participar al final, perquè llavors tenia l'escarlatina.

Ara acabo amb la introducció i començo a parlar del que realment és important

A casa meva es dóna una situació que no és gaire habitual. El nostre pis és massa gran. És per això que la mare va llogar una habitació al professor Vranek. El professor Vranek viu amb nosaltres des que puc recordar. Abans era professor de càlcul a l'institut. Tot i que en Vranek és molt matemàtic, això de fer classes no va funcionar. No m'estranya gens ni mica! I és que és menut i calb, i no és gens divertit. A més, només sap parlar en veu baixa i ho fa arrossegant les esses com una serp. En Hansi Krenn diu que és per la dentadura postissa. Es veu que el seu avi també ho fa. La meva mare diu que no és per la dentadura postissa, perquè en Vranek ja xiulava en parlar quan encara tenia totes les dents. En tot cas, a l'escola els nens i nenes

no paraven de mortificar-lo, i ell ni tan sols els podia escridassar amb aquella veu seva xiuladora i feble. Un dia, els nens i nenes el van fer enfadar força, li van fer alguna cosa amb un despertador que feia soroll de matraca, se l'anaven passant de taula en taula mentre en Vranek mirava de prendre'ls-el, sense aconseguir arrabassar-los-el, i just al costat de la classe hi havia el despatx del director, i a en Vranek no només li feien por els alumnes, sinó també el director, que sens dubte també havia d'haver sentit sonar el despertador.

Però tampoc no en sé gaires detalls. A la mare no li agrada explicar-me aquesta mena de coses. Té por que jo llavors també les faci a l'escola.

La qüestió és que en Vranek va tenir un atac de nervis. Primer el van dur a un hospital i després a casa, amb nosaltres. Es va estar mig any ajagut al llit i sospirant. Llavors va tornar a estar bé, però alguna cosa li'n va quedar. Tan bon punt veia una criatura, començava a tremolar com un martell hidràulic d'aire comprimit. Contra això no hi havia cap mena de remei, ni gotes ni pólvores que li fessin efecte. Va haver de demanar la jubilació anticipada, perquè a l'escola, de tant tremolar, no podia ni agafar el guix. I a casa, jo em vaig haver d'amagar sempre més d'en Vranek per-

què no li vingués un atac. A mi no em feia res. A més a més, sóc una nena que poques vegades s'està a casa.

La mare, que li té molt afecte, al professor Vranek, sovint mirava de convence'l perquè no tremolés, però en Vranek li deia:

–Senyora Binder, arribarà el dia en què ja no hauré de tremolar més! Però mentre la canalla sigui així com és, només es pot tremolar!

Va posar molt èmfasi en la paraula *mentre* i en l'*així*. Molt estrany. I ja aleshores em vaig dir a mi mateixa: «Lele, estigues alerta!».

Vaig observar en Vranek. S'estava tot el dia a la seva habitació i escrivia i feia càlculs fins a altes hores de la nit. En un sol dia gastava un paquet sencer de cent fulls de paper per a màquines d'escriure. Tampoc no sortia a passejar a la tarda. «*Mentre* la canalla sigui *així*», li havia dit a la mare, «m'hauré de quedar a casa!». Fins a la punta dels cabells vaig percebre que en Vranek es proposava alguna cosa. Mentre ell era a dinar al bar de correus, vaig entrar un parell de vegades a la seva habitació amb el duplicat de la clau. Hi havia metres cúbics de piles de papers. Tots plens de xifres i signes. I entremig la lletra d'en Vranek, petita i rodona, que costa tant de llegir. De lluny, la seva lletra sembla el dibuix d'una catifa persa. No cal dir

que de les xifres i dels signes, no en vaig entendre un borrall, perquè no entenc ni tan sols el teorema de Tales¹ o com es converteix una xifra periòdica en una fracció. I la lletra de catifa persa gairebé tampoc no la podia llegir. Però quasi a cada frase hi havia una paraula subratllada ben gruixut, i es veia ben bé que hi deia o bé *criatura* o bé *criatures*!

Vaig parlar de tots aquells càlculs que feia en Vranek al club del traster. Però a ningú no li va interessar gaire. En Jonni Huber va preguntar:

–Què vols que estigui planejant aquest cuc?

I en Joschi Birninger va dir:

–Lele, no siguis ximple! Com vols que estigui fent càlculs contra nosaltres?

I en Hansi Krenn va exclamar:

–Leonooore, no es poden fer càlculs matemàtics contra cap criatura!

1. Tales de Milet: filòsof i matemàtic. El més conegut dels Set Savis de Grècia i considerat el primer filòsof de la història.